

прахъ. Като че ли димъ отъ нѣкой голѣмъ пожаръ се носѣше надъ Иерусалимъ и отравяше юдейската столица. А предъ него стоеше тълпата. Той виждаше вдигнати ржце съ стиснати юмруци, очи, които изкачаха презъ орбититѣ си, разчорлени бради, запѣнени уста, които изригваха проклетия. Страхътъ отъ бунтове завладѣ всецѣло душата на римския управителъ. Той влѣзе въ стаята си и подъ дивия ревъ на тълпата написа смъртна присжда. Тя гласѣше:

— Исуса Назарянина — размирникъ и врагъ на кесаря, както доказватъ старейтѣ на юдейския народъ, заведете на мѣстото, дето се прилагатъ смъртнитѣ присжди, и за усиляване на царското величие, приковете го на кръстъ между двамата разбойници. Бързай, палачо, да приготвишъ кръста!

Тълпата се успокои. Войниците свалиха отъ Исуса покритата съ кървави петна багреница, облѣкоха му неговитѣ дрехи, сковаха набързо кръстъ и го стовариха на гърба му. Двамата разбойници, които вървѣха съ Исуса, сжщо носѣха кръста си. Възводъ въоръжени войници се движеше подъ команда на сотника. И срѣдъ хилядитѣ зрители, които гледаха съ студено любопитство и нечовѣшка омраза, процесията потегли за Голгота.

Исусъ вървѣше напредъ, блѣденъ съ слаби стѣпки. На главата му стоеше трѣненія вѣнецъ, изподъ бодлитѣ на който се показваха капки кръвъ. Едни бавно се стичаха по лицето му, други засхваха по челото му. Той вървѣше подигранъ отъ тълпата, като че ли потопенъ въ мислитѣ си, като че ли откъснатъ отъ земята, кротъкъ и скърбящъ за грѣховетѣ на цѣлия свѣтъ.

Всички ученици на Исуса се бѣха изпокрили отъ страхъ, и нѣмаше нито единъ, който да при-